Seksuaalinen väkivalta on seksuaalista väkivaltaa on seksuaalista väkivaltaa

Minä puolitoistametrinen varhaisteini. Hän keski-ikäinen, valkoinen mies. Silmiinpistävän pitkä, ainakin muistikuvissani. Hän väitti minun varastaneen jotakin. Olin siellä ostamassa äidilleni suklaarasiaa, koska hänellä oli paha mieli, K-kaupassa. Vai oliko silloin äitienpäivä? En pysty muistamaan, mieli ei anna, enkä minä liiemmin halua yrittää. Palaan tuohon hetkeen vain unissani, ja herätessä ei ole muuta kuin hiki, kipu kohdussa, sappineste kurkussa, veri hissinseinässä.

Mies huutaa n-tytön varastaneen suklaata, tajuan että hän tarkoittaa minua vasta kun hän työntää kätensä takataskuuni napatakseen lompakkoni. Saa siitä otteen ja repii lompakon tarranauhan auki voimalla – voin vieläkin kuulla kuolonkorahduksen, tuona päivänä lapsuuteni päättyi – vetää ulos kirjastokorttini, kavereideni ja hoitolasteni tarrakuvat, sinisen Paavo Nurmen, haarukoilta haisevat kolikot,

paiskaa ne pitkin poikin. Hän ei löydä lompakosta varastettua suklaata (lompakko on pientä lastenmallia, sinne mahtuisi ehkä yksi marianne, hyvässä lykyssä) koska en ole koskaan varastanut mitään, myttää sen epäsymmetrisesti kiinni ja alkaa tunkea sitä takaisin taskuuni. Samalla toinen käsi, kuiva mutta hikinen, livahtaa sisään alushousuistani ja hän kouraisee takaapäin alapäätäni. Molempia reikiäni. Seison kaupan kassajonossa ja tunnen hänen kyntensä sisemmässä häpyhuulessani, sitten rystysensä häntäluussani, sitten en enää mitään. Täysi hiljaisuus. Kaikki tuijottavat, kukaan ei taida sanoa mitään. En muista itkenkö ollenkaan, vai niin kovaa ettei suustani tule edes ääntä. Mutta hiljaisuus, se ei tarkoita etteikö jotakin olisi olemassa tai tapahtuisi. Paras kaverini, joka on seisonut koko ajan taustalla, saattelee minut kotiin. En muista mitä hän kertoo vanhemmilleni. He eivät aluksi tajua mitä tapahtui, eivät usko. Oletko varma. Teitkö itse jotakin sopimatonta. Ylireagoitko. Oletko nyt ihan varma.

Oikeudenkäynnin muistan. Aba oli kanssani oikeudenkäynnissä, ehkä äitikin, en muista. Hän puhui mikrofoniin. Kuulin hengityksestä, että häntä jännitti, että hänellä oli paha olla. Huoneessa kaikui murtaen puhuttu suomi. Minua hävetti, kun aba teki alkeellisia kielioppivirheitä, sellaisia joita hän ei ollut tehnyt enää vuosiin. Minua hävetti, että olin anta-

nut miehen koskea minuun. Koko tätä asiaa ei olisi tapahtunut, jos en olisi olemassa. Mies sai sakot, mutta oikeudenkäynnin jälkeen ei tapahtunut oikeastaan mitään. Aivan kuin mitään ei olisi koskaan tapahtunut. Aivan kuin maailma ei olisikaan loppunut.

Olen miettinyt tuhansia kertoja, mitä olisi tapahtunut, jos minä olisin valkoinen tyttö ja mies olisi ollut ei-valkoinen mies.

Tästä ei koskaan puhuta missään. Ei koskaan. Valkoisten miesten Ruskeisiin Tyttöihin kohdistamasta seksuaalisesta väkivallasta ja omistajuudesta. Koska ainoa oikea seksuaalisen väkivallan muoto on se, jota valkoinen nainen kokee. Mieluiten ei-valkoisen miehen taholta.

Suomalainen media nauttii siteerata Helsingin yliopiston vuosittain julkaisemaa lähes kolmesataasivuista *Rikollisuustilanne*-nimistä raporttia, ja etenkin yhtä sen lukua kahdestatoista – sitä joka käsittelee ulkomaalaisten ja maahanmuuttajien tekemiä rikoksia. Ja tuon luvun sisällä tätä yhtä kappaletta (vuoden 2015 raportista):

> *Suomessa asuvat ulkomaalaiset ovat vuodesta toiseen suhteellisesti useimmin epäiltyinä raiskauksista. Raiskausrikoksiin syyllistyvien suurta osuutta voidaan pitääkin maahanmuuttajien rikollisuuden selkeänä erityispiirteenä kantaväestön rikollisuuteen verrattuna.*

Toisesta, seksuaalirikoksia käsittelevästä luvusta lainataan mieluiten tätä kappaletta:

> *Poliisin tietoon tulleissa raiskauksissa ulkomaan kansalainen oli epäiltynä 24 prosentissa selvitetyistä rikoksista vuonna 2015 (22 % vuonna 2014).*

Tässä muutamia muita samasta raportista löytyviä tilastoja, joita en ole nähnyt median nostavan esille: Lähes sata prosenttia raiskaajista on miehiä, ja lähes sata prosenttia uhreista on naisia. (Mainintaa esimerkiksi transihmisistä ei ole, vaikka ainakin kansainvälisten tutkimusten valossa heidän tiedetään olevan erityisen haavoittuvaisessa asemassa mitä tulee seksuaaliseen väkivaltaan.) Poliisin tietoon tulee vuosittain yli tuhat raiskausta, jotka eivät kerro lähellekään koko totuutta raiskauksien todellisesta määrästä, vaan vain ne raiskaukset, jotka naiset uskaltavat kertoa poliisille. Näiden yli tuhannen raiskauksen epäillyistä noin sataviisikymmentä on maahanmuuttajia. Raiskausrikosten selvitysprosentti on noin 50. Suurin osa raiskauksista tapahtuu sisätiloissa, tutuissa paikoissa, ennestään tutun ihmisen toimesta.

Eikä varsinkaan tätä mainita mediassa, eikä tähän koskaan pureuduta: Maahanmuuttajanaisten riski joutua raiskausrikoksen uhriksi oli lähes kaksinkertainen kantaväestön naisiin nähden. Korkeimmat ris-

kit tutkituista maahanmuuttajaryhmistä olivat afrikkalaisilla (seitsemänkertainen kantaväestöön nähden) ja vietnamilaisilla naisilla (viisinkertainen).

Jostakin syystä valkoisuutta, valkoista mediaa, ei tunnu kiinnostavan tekijöiden ja uhrien sukupuolijakauma, hälyttävän matala selvitysprosentti, ne lähes yhdeksänsataa raiskausta vuodessa, joiden tekijä on ihan vain Suomen kansalainen, tai kaikki ne rodullistetut naiset, joiden riski joutua raiskauksen uhriksi on moninkertainen verrattuna suomalaisiin, valkoisiin naisiin. Ja tässä puhutaan nyt "vain" raiskauksesta, ei kaikista muista seksuaalisen väkivallan ja seksuaalisen häirinnän muodoista. Jostakin syystä valkoisuus haluaa vetää johtopäätöksen, että jos Suomesta laitettaisiin kaikki maahanmuuttajat ulos, niin raiskaukset vähenisivät neljänneksellä.

Raiskaus ja muut seksuaalisen vallankäytön ja väkivallan muodot ovat aikamme feministisen kamppailun suurimpia haasteita, niin meillä kuin maailmalla. On selvää, että eri maiden kulttuureissa ja eri maiden kulttuureiden sisällä on suuriakin eroja siinä, miten naisten toimijuus yhteiskunnassa ja perheessä mielletään. Toisaalta sellaista yhteiskuntaa ei karttapallolta löydy, missä naisen asema olisi yksiselitteinen tai tasa-arvoinen suhteessa miehiin. Näille nyansseille pitää olla herkkä ja niistä pitää voida puhua. Tämä koskee myös suomalaista valikoivan hiljaisuuden tai pikemminkin kuoliaaksi vaikenemisen seksuaalirikoskulttuuria, jossa oikea tekijä voi olla vain rodullistettu mies ja oikea uhri vain valkoinen, kantasuomalainen nainen.

Suomalainen seksuaalirikollisuus ei ole maahanmuuttajien tai rodullistettujen miesten käsissä, ei, vaikka uutisiin nousevatkin lähes yksinomaan rodullistettujen miesten tekemät rikokset. Ihonväri tai lähtömaa eivät kerro siitä, että ihminen ryhtyy raiskaamaan. Sen tekee ennemmin sukupuoli. Jokainen mies, riippumatta etnisyydestään, on sukupuolensa ja siihen kiinnitettyjen merkitysten vuoksi, halusi tai ei, hyötysuhteessa patriarkaattiin, aivan kuten jokainen valkoinen ihminen on ihonvärinsä ja siihen kiinnitettyjen merkitysten vuoksi, halusi tai ei, jollakin tapaa hyötysuhteessa rasismiin. Toksinen maskuliinisuuskäsitys on liian helposti kaikkien miesten saatavilla. Valkoisten miesten kohdalla se on hyvin suoraviivainen ja ei-valkoisten miesten kohdalla siihen kietoutuu myös uhriutta, vuosisataista alistamista, valkoisen miehen kanssa tasoihin pääsemisen tarvetta. Molemmissa tapauksissa naiskeho on lopulta se, joka ottaa osumat.

Raiskaus on yhtä aikaa rikoslaji, josta tiedämme raportoitavan vain murto-osan, sekä ainoa rikoslaji, jossa maahanmuuttajamiehet ovat jatkuvasti yliedustettuina, mitä tulee raportointiin ja epäillyksi tulemiseen. Joku voisi haluta kysyä, kuinka paljon

matalampi kynnys on raportoida rikos, jonka on tehnyt etnisyytensä perusteella etäälle työnnettävissä oleva henkilö? Kuinka paljon korkeampi kynnys on raportoida rikos, jonka on tehnyt etnisesti uhria muistuttava tai hänen lähipiiriinsä kuuluva henkilö, oli tämä sitten valkoinen tai ei-valkoinen? Kuinka korkea kynnys rodullistetulle naiselle on raportoida valkoisen miehen tekemä seksuaalirikos, jos kukaan ei puutu siihen edes silloin, kun se tapahtuu suoraan silmien edessä, kirkkaassa päivänvalossa, lapselle?

Kun suomalainen, valkoinen mies tekee pahaa naiselle, suuri yleisö ei vaadi päitä vadille. Suomalaisella, valkoisella miehellä on etuoikeus saada olla yksittäistapaus. Kun suomalainen, valkoinen mies ahdistelee minua asiattomasti kosketellen, kysyen saisiko hän panna minua, kun ei ole koskaan pannut ketään minunväristäni, minulla ei ole mahdollisuutta tehdä tästä minkäänlaista lohdullista, etäännyttävää ja suojamuuria rakentavaa johtopäätöstä valkoisten miesten kulttuurisesta, essentiaalisesta pahuudesta. Jos paljastankin, että asiaton koskettelija-kysyjä olikin ei-valkoinen mies – usko pois, heitä on ollut aivan yhtä paljon kuin valkoisia miehiä – nousee hirveä myrsky. Hyvä niin. Mutta minä haluan, että myrsky nousee joka kerta, kun minua kosketellaan asiattomasti, tekijän taustasta riippumatta eikä vain silloin, kun siitä on hyötyä rasismille.

Ja nyt kun tässä kerran listataan haluja, minä haluan myös, että Suomessa aletaan tunnistaa eräs täysin vaiettu seksuaalisen väkivallan ja häirinnän muoto: eksotisoiminen.

Ruskeilla Tytöillä on siis suurempi riski joutua seksuaalisen väkivallan uhriksi kuin valkoisilla naisilla. Tämä ei tarkoita sitä, etteivätkö valkoiset naiset joutuisi seksuaalirikosten uhriksi. Tietenkin joutuvat. Myös valkoiset naiset joutuvat kuulemaan kyllästyttäviä, loukkaavia iskurepliikkejä ja kommentteja ulkonäöstään ja sietämään pakottamista niin valkoisilta kuin ei-valkoisilta miehiltä. Sopimatonta koskettelua, tytöttelyä, vähättelyä. Ruskeat Tytöt kuitenkin kuulevat vielä lisäksi aivan omanlaisiaan juttuja, niin valkoisilta kuin ei-valkoisilta miehiltä, ja niistä on alettava puhua.

"Olet kyllä tosi nätti tummaksi tytöksi."

"Noilla huulilla saa varmaan hyvän otteen."

"Olet varmasti todella villi ja taitava sängyssä, koska sinulla on tuo takapuoli."

"Sanot ei, vaikka oikeasti tarkoitat kyllä, koska te olette luonteeltanne tulisia ja temperamenttisia ja te tykkäätte kiukutella."

"Te viihdytte hellan ja nyrkin välissä, eikö niin."

Tai ihan vain: "Olet niin eksoottinen, että."

Kehujen saaminen on minusta ihanaa, myös ulkonäköön liittyvien kehujen saaminen. Kenes-

täpä ei. Mutta eksotisoiminen ei ole kehumista. Se on kolonialismin yksi muoto, rasismin yksi muoto, seksuaalisen väkivallan yksi muoto ja sen tarkoitus on yksinkertaisesti riisua nainen ihmisyydestä, jotta häntä olisi helpompi käyttää hyödykkeenä ja tyydykkeenä. Se omasta mielestään hauska poika baarissa ei ole mikään tietoinen oman elämänsä pimeäsydäminen kuningas Leopold ja eksotisoi meitä tarkoituksella tai pahuuttaan, mutta hän on elänyt elämänsä tässä maailmassa, joka on rasistinen, kolonialistinen ja valkoisen ylivallan läpitunkema eikä siksi kykene näkemään meitä muulla tavoin.

Mutta emme me ole maata, mausteita, silkkiä tai matematiikkaa. Me olemme ihmisiä.

Pahinta on huomata, että aivan niin kuin kaikenlaiset miehet raiskaavat, myös kaikenlaiset miehet eksotisoivat. Siinä missä olen valkoisille pojille Lil Kim, mustille pojille olen prinsessa Jasmine ja ruskeille pojille couscousia nenän eteen rannerenkaat kilahdellen kuskaava toive kotimaasta, jonka muistot ovat kullanneet jonkinlaiseksi itseinhoa ylitsevuotavaksi, orientalistiseksi pystiksi. Ihmisenä sitä astuu erilaisiin tiloihin päivä toisensa jälkeen odottaen pyyteetöntä rakkautta, mutta päivä toisensa jälkeen sitä huomaa, että sängyssä nukkuu kulloisenkin partnerin lisäksi myös keski-ikäinen, valkoinen mies K-kaupasta sekä kaikki ne seitsemänkymmentäseitsemän eriväristä poikaa, jotka ovat kutsuneet minua mokkalateksi ja mantelisilmäksi ja Saaban kuningattareksi ja M.I.A.:ksi viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana.

Toiseksi pahinta on huomata, kuinka helposti sitä alkaa itse ottaa tätä palvelualttiin mutta silti räväkän Ruskean Tytön roolia, Tytön, jolla ei ole muita avuja kuin kehon pinta ja muoto sekä muutama elokuvista poimittu fronttaus. Kuinka vaivattomasti sitä hyväksyy tämän fantasioiden toteuttajan tehtävän maailmassa.

Jokin aika sitten köllöttelin parhaan ystäväni vieressä hänen sängyllään. Söimme Poundlandin salmiakkikolikoita ja juttelimme pojista. Kertoilin iloisena mitä kaikkia kehuja olin saanut sekä mieheltä, jota tuolloin tapailin, että muutamilta sattumanvaraisilta miehiltä kadulla. Hän kuunteli hiljaa juttujani, saamiani kehuja takakontistani, maukkaista konvehdin näköisistä nänneistäni, hiuksista kuin köydestä jolla minut voi vetää lähemmäs, nyökytteli, hymyili vinosti ja sanoi lopulta: "Tiedätkö, kyllä sua voisi kehua muutenkin kuin ihonvärin ja oletetun rodun ja siihen liittyvien stereotypioiden kautta. Kyllä sussa mun mielestäni on muutakin kiinnostavaa." Minä en ollut edes huomannut, että kaikista positiivisista palautteista, joita olin muutamien viikkojen aikana saanut, vain yksi ei liittynyt ruskeuteeni: eräs poika

tuli juttelemaan minulle Lontoon Oxford streetilla ja sanoi, että Air Jordanini ovat seksikkäät. Tai ehkä sekin lopulta liittyi.

Nyt harjoittelen sanomaan intiimeissä tilanteissa ääneen, että minun seksuaalisuuteni on minun. Se ei ole miesten (ei valkoisten eikä ei-valkoisten miesten) kokemuspankkeja varten, heidän itsensä löytämisen projektiaan varten. Sitä varten on masturbointi, en minä. Nyt harjoittelen sanomaan, että minun orgasmini ovat minua varten. Eivät sitä varten, että joku puolituttu saisi kokea onnistuneensa tuottamaan nautintoa seksuaalisuudeltaan holtittomalle mutta kuitenkin nöyrälle palvelijattarelle. Epäonnistun usein.

Sen osaan jo sanoa, että kokemani seksuaalinen väkivalta on seksuaalista väkivaltaa on seksuaalista väkivaltaa, ja että siitäkin pitää puhua.

Kolo Huhara: Ruoleat Tytöt (2017)

Kun jokin ei täsmää (tikuń olam)

Kun ajattelen suhdettani Palestiinaan ja Israeliin, saan merkillisellä tavalla kiinni siitä, miltä tuntuu olla hyväntahtoinen suomalainen valkoinen ihminen, joka ei kestä ajatusta siitä, että on osa rasistista järjestelmää. Näistä kahdesta asiasta ei voi puhua samana päivänä – Suomesta ja Israelista – vaan tässäpä puhun, koska olen ihan koko ajan molempia, toisiaan poissulkematta, ja huomaan ripustautuvani Palestiinaa ja Israelia ajatellessani samaan rasismista irtisanoutumisen, etuoikeuksieni myöntämisen välttelemisen ja vähättelyn ajatuskulkuun, joka ärsyttää ja satuttaa minua joka kerta kun valkoisuus tekee sitä minulle. Teen niin, vaikka minun pitäisi tietää paremmin. Anna kun selitän.

Aurinko polttaa käsivarsiani jo kauan ennen keskipäivää. Työntelen lastenrattaita ohuen hiekkakerrok-